

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 333/2016
14.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.Р., због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Р., адвоката М.П., поднетом против правноснажних решења Основног суда у Књажевцу К 837/13 од 25.01.2016. године и Основног суда у Књажевцу Кв 30/16 од 22.02.2016. године, у седници већа одржаној 14.04.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Р., адвоката М.П., па **СЕ УКИДАЈУ** правноснажна решења Основног суда у Књажевцу К 837/13 од 25.01.2016. године и Основног суда у Књажевцу Кв 30/16 од 22.02.2016. године, и предмет враћа Основном суду у Књажевцу на поновно одлучивање.

Образложење

Решењем Основног суда у Књажевцу К 837/13 од 25.01.2016. године ставом првим изреке делимично је усвојен захтев за накнаду трошкова кривичног поступка окривљеног Д.Р., па му је на име истих у кривичном поступку вођеном по оптужници Основног јавног тужиоца у Зајечару Кт 6/12 од 17.09.2013. године досуђен износ од 260.500,00 динара, а који износ ће се по овлашћењу окривљеног исплатити његовом браниоцу из буџетских средстава суда. Ставом других изреке решења одбијен је као неоснован захтев за накнаду трошкова кривичног поступка поднет од стране Д.Р. у преосталом делу до износа 323.130,00 динара.

Решењем Основног суда у Књажевцу Кв 30/16 од 22.02.2016. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Д.Р. изјављена против решења Основног суда у Књажевцу К 837/13 од 25.01.2016. године.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног Д.Р., адвокат М.П., у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијана решења и окривљеном досуди све тражене трошкове кривичног поступка.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним решењима против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је основан.

Врховни касациони суд налази да из списка предмета произилази да је правноснажном пресудом Основног суда у Књажевцу К 837/13 од 09.09.2015. године (правноснажна 24.11.2015. године) окривљени Д.Р. ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело тешка крађа из члана 204. став 2. КЗ. Након тога, окривљени је преко браниоца 09.12.2015. године поднео захтев за накнаду трошкова поступка у којем је определио трошкове и између осталих определио и трошкове за превоз браниоца сопственим возилом на релацији Бор-Књажевац и назад, а с обзиром на то да је канцеларија браниоца у Бору, а да су се главни претреси у поступку који је вођен против окривљеног Д.Р. одржавали пред Основним судом у Књажевцу.

Побијаним првостепеним решењем окривљеном су досуђени трошкови кривичног поступка у укупном износу од 265.500,00 динара, с тим што суд није признао окривљеном трошкове које је имао на име накнаде за превоз браниоца сопственим возилом ради приступа на главне претресе, из разлога јер суду нису пружени докази о томе да је за било који долазак бранилац окривљеног употребио сопствени аутомобил. Побиијаним другостепеним решењем одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног изјављена против побиијаног првостепеног решења, а којом жалбом је окривљени тражио да му се досуде трошкови које је имао на име превоза браниоца сопственим возилом на релацији Бор-Књажевац и назад. Другостепени суд у побиијаном решењу налази да је окривљени за наведене трошкове превоза браниоца сопственим возилом требало да приложи званичну документацију о цени горива, као и рачун на име подносиоца захтева – окривљеног, а како би суд могао да заснује одлуку на званичним подацима.

Одредбом члана 2. став 2. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката је прописано да су странка или надлежан орган, дужни да адвокату плате и награду и накнаду трошкова, док је чланом 9. исте Тарифе, између осталог, прописано да за обављање послова изван седишта адвокатске канцеларије, адвокату припада накнада за превоз и то за превоз сопственим возилом у висини од 30 % од цене најквалитетнијег бензина по пређеном километру.

Одредбом члана 261. став 2. тачка 7) ЗКП је између осталог прописано да трошкови кривичног поступка обухватају награду и нужне издатке браниоца. Одредбом члана 265. став 1. ЗКП је прописано да када се обустави кривични

поступак или се оптужба одбије или се окривљени ослободи од оптужбе, изрећи ће се у решењу, односно пресуди да трошкови кривичног поступка из члана 261. став 2. тачка 1) до б) овог законика, нужни издаци окривљеног и нужни издаци и награда браниоца и пуномоћника, као и награда вештака и стручног саветника, падају на терет буџетских средстава суда.

Полазећи од наведеног и цитираних законских одредби, по оцени овог суда, у побијаним решењима је повређен закон у смислу члана 441. став 4. ЗКП у вези члана 265. став 1. ЗКП у вези члана 9. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката јер побијаним одлукама суд окривљеном није досудио нужне издатке које је његов бранилац имао у предметном кривичном поступку за обављање послова изван седишта адвокатске канцеларије и то издатке за превоз сопственим возилом, а који су у захтеву за накнаду трошкова тражени.

Наиме, по налажењу овог суда, а како се то основано истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, судови у побијаним решењима нису могли да окривљеном не признају право на накнаду путних трошкова које је имао његов бранилац на име приступа на главне претресе пред Основним судом у Књажевцу, са образложењем да за исте нису пружени докази о томе „да је за било који долазак бранилац оптуженог употребио сопствени аутомобил“, те да је окривљени требало да приложи званичну документацију о цени горива као и рачун на име окривљеног, будући да је неспорно да је седиште канцеларије браниоца окривљеног у Бору и да је бранилац у предметном поступку приступао на главне претресе који су одржавани пред Основним судом у Књажевцу, при чему је у захтеву за накнаду трошкова поступка истакнуто да је бранилац на те претресе долазио сопственим возилом.

С тим у вези, имајући у виду да окривљеном у овом поступку припадају нужни издаци које је имао његов бранилац, па и издаци за обављање послова изван седишта адвокатске канцеларије, односно накнада за превоз сопственим возилом чија висина се тачно може одредити на основу напред цитиране одредбе члана 9. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, те како није прописана обавеза да се приликом захтева за накнаду ових трошкова достави и доказ о цени горива и рачуни на име подносиоца захтева, то нижестепени судови нису могли да одбију захтев за њихову накнаду из разлога што исти нису посебно доказани.

Како је побијаним решењима повређен закон у смислу члана 441. став 4. ЗКП, то су иста морала бити укинута и предмет враћен Основном суду у Књажевцу на поновно одлучивање у првостепеном поступку. У поновном поступку суд ће имати у виду све примедбе из ове пресуде, поступити по истим како би могао да донесе правилну и на закону засновану одлуку.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 492. став 1. тачка 1) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.

Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.